

PARÁSITOS (2019)

El cinema sudcoreà és poc conegut entre nosaltres, però està a primera línia a nivell mundial, com ho mostra la pel·lícula *Parásitos* del director Bong Joo-ho. *Parásitos* és una tragicomèdia que reflecteix una realitat que es dona a escala global i que a Corea del Sud té una virulència més extrema. Es tracta del contrast entre classes socials i la lluita per aconseguir arribar a dalt de tot. Aquesta lluita esdevé tragèdia quan els protagonistes no saben mesurar les seves oportunitats.

Tanto Gi Taek i la seva família (la seva dona, un fill i una filla) malviuen en un semisoterrani d'una casa i estan sense feina. Per sortir de la situació de misèria en què viuen, es creen currículums falsificats. Gi Woo, el fill gran, comença a donar classes particulars a la filla d'en Park, un alt executiu que viu en una casa dissenyada per un famós arquitecte (el contrast entre els dos habitatges és brutal). La filla d'en Tanto Gi Taek també aconseguirà donar classes al problemàtic i traumatitzat fill d'en Park. El pare d'en Gi Woo serà contractat com a xofer d'en Park després d'aconseguir que acomiadés el que tenia perquè la filla d'en Tanto Gi va simular una relació sexual amb ell. Finalment, la mare aconseguirà ser contractada com a criada després d'aconseguir que els Park acomiadessin a la que tenien. Tot plegat podria semblar simplement una estricta lluita per la supervivència. Però el director aprofita aquesta situació, no per fer un al·legat polític en favor de la lluita de classes o per reivindicar alguna revolució pendent, sinó per fer una reflexió sobre la condició humana i les seves aspiracions desmesurades.

La pel·lícula fa un gir inesperat quan els Park decideixen marxar dos dies d'acampada per celebrar l'aniversari del seu fill petit. És l'ocasió que aprofita la família d'en Tanto Gi per viure a cos de rei a la casa dels Park, encara que sigui només temporalment. Però vet aquí que un fet inesperat entorpeix la seva disbauxa. L'antiga minyona, que sabia que els Park havien sortit, truca el timbre a altes hores de la nit perquè s'havia descuidat una cosa als soterranis de la casa. Tothom pensa que s'ha descuidat algun objecte important, però el que realment hi ha al soterrani és el seu marit, que està allà amagat perquè no el trobin els creditors, als quals deu molts diners, perquè el seu negoci havia fet fallida. Segurament perquè havia estirat més el braç que la màniga en aquest afany desenfrenat per prosperar, tan present a Corea com gairebé a tot arreu. Aquí és on comença la lluita

entre les dues famílies: la d'en Tanto Gi i la de l'antiga criada dels Park, que s'ha adonat que la família d'en Tanto Gi els havia fet fora.

Al cap de poc de l'arribada a la casa de l'antiga criada, amb tot empantanegat, sona al telèfon: són els Park que anuncien la seva tornada precipitada perquè el mal temps els ha espatllat l'acampada. Els ocupants de la casa fan mans i mànigues per deixar-ho tot endreçat, i l'antiga criada i el seu marit, amb les presses, queden reclosos al soterrani. Finalment, la dona d'en Park decideix muntar una festa a la casa per celebrar l'aniversari del seu fill petit, ja que no l'han pogut celebrar a l'acampada. La festa subratlla encara més les diferències entre la gent que hi assisteix i la família d'en Tanto Gi, que no es senten còmodes entre aquella gent. És com si tinguessin consciència que no pertanyien a aquella classe social. En Park sempre deia a la seva dona que li molestava l'olor que feia en Tanto Gi, el seu xofer: una barrera invisible separava els dos mons. La festa es converteix en tragèdia quan el marit de l'antiga criada aconsegueix sortir del soterrani, agafa un ganivet de la cuina i comença a apunyalat la gent que hi havia a la festa. Es desferma una venjança generalitzada entre els assistents.

La tragèdia acaba en reflexió. Les ambicions desmesurades porten a cometre excessos. Totes les coses tenen un lloc que els correspon, com ho mostra, al final de la pel·lícula, la pedra que havien regalat a Tanto Gi i que ell torna al riu, que és el seu lloc. No és una pel·lícula que prediqui la resignació, sinó l'ambició desmesurada: el fet de no acostumar-se amb el que hom té, tot i que l'home torni a ensopegar sempre amb la mateixa pedra. La pel·lícula acaba amb la visita d'un possible nou comprador a la casa de l'arquitecte famós: uns joves universitaris que tenen un futur brillant.

JOSEP HEREU